

De wandelende nood

"Ik ben een nomade in het diepst van mijn gedachten"
(naar Willem Kloos)

"...but it's soo boring"
(Andy Warhol)

Verslik u niet in het kleine, bijna schattig aandoenlijke formaat van Ante Timmermans' tekeningen. Ze zijn groter dan men denkt. Zo groot zelfs dat hun onderwerp in de meeste gevallen onuitvoerbaar blijkt, zelfs tot op het utopische af.

Timmermans' tekeningen zijn associatieve, schetsmatige reflecties van de sneltreinvaart van zijn gedachten. In die zin valt zijn tekenwerk niet echt te klasseren als puur visuele waarneming, maar eerder als visuele herinneringen die vorm krijgen doorheen het proces van waarnemen en tekenen zelf. De utopische onuitvoerbaarheid van deze gedachtenkribbels is te wijten aan de drukkende kracht van de maatschappelijk opgelegde routine, iets wat trouwens ook geldt voor Timmermans zélf.

Hij heeft van die nood echter een deugd gemaakt. Het is namelijk die routine, het vervelende van de dagdagelijkse sleur, die de motor vormt van zijn artistieke productie. Wat niet wil zeggen dat Ante Timmermans een zwaarmoedig nine-to-five-kunstenaar is, wel integendeel: uit zijn tekeningetjes spreekt een zelden geziene verwondering en een vlijmscherp onderzoekend oog voor deze banale thematiek. Hij beschouwt dit cirkelvormige, pendelende en routineuze ritme als dat van hemzelf. Hij tekent vanuit die levenshouding en ritmiek, die zich in zijn potloodstrijkjes weerspiegelt in het steeds terugkerende motief van de cirkel. Het is bij deze geometrische figuur dat het voor Ante Timmermans allemaal begint (en vanzelfsprekend ook eindigt).

Voorspelbaar en vervelend kan men dat moeilijk noemen, consequent daarentegen wel. Het vergt immers een gebeten vastberadenheid om dit 'vervelende' fenomeen letterlijk tot in den treure uit te benen en te onderzoeken. Zijn tekeningen blijven dan ook allesbehalve in de eenvormigheid hangen. Ze worden steeds gelaagder en complexer: cirkels verdichten zich, routines vervlechten zich en krijgen andere gedaantes, worden nog routineuzer... en daardoor paradoxaal genoeg ook spannender.

Het is dit aspect dat Ante Timmermans' werk intrigerend maakt. Hij exploreert al tekenend de routine vanuit de noodzaak van de routine. Hierdoor krijgt zijn werk een eindeloos vicieus karakter, dat net door het consequente en steeds diepgaandere onderzoek van dit vicieuze, tot in het oneindige evolueert.

Metaforisch bekeken, geeft Timmermans vanuit zijn tekendrang het cirkelmotief dan ook een wel heel dubbele symbolische waarde mee: de verlamdende, eindeloos ronddraaiende verveling, die onvermijdelijk leidt tot stilstand, tegenover de eeuwig evoluerende, nomadische exploratie.

Hij is dus alles behalve een nine-to-five onderzoeker, maar een onderzoeker van nine-to-five.

(Thibaut Verhoeven)